

saadan Maade, at Offentligheden kan faa Indtryk af, at de 12 Medlemmer af Udvalget, som har besluttet at tilendebringe Arbejdet med en Beretning, ikke har nogen Interesse for Sagen, men jeg tror, jeg tør paastaa, at vor Interesse for at skaffe gode og sunde Boliger er lige saa stor som baade Ministerens og de Medlemmers, som ikke har sluttet sig til vor Opfattelse.

Oluf Jensen: Det er kun en kort Bemærkning, jeg gerne vil gøre til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen). Det ærede Medlem sagde, at jeg vist havde misforstaaet det Lovforslag, der foreligger, om Eftergivelse af Kommuneskatter, idet Kommunerne har Ret til at sætte bestemte Grænser. Ja, det er netop det, jeg sagde, at de kan gøre, men indenfor denne vilkaarlige Grænse kan man uden Andragende og uden Undersøgelse eftergive baade Ejendomsskatter og kommunale Skatter, og det er det, jeg mener, er den store Fare ved Lovforslaget.

Saa vil jeg blot i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse om, at alle Partier var enige om, at Rigsdagssamlingen skulde slutte den 19. Marts, sige, at jeg haaber ikke, at deri ligger, at den højtærede Minister mener, at fordi Rigsdagssamlingen skal slutte den 19. Marts, saa skal vi glat væk tage de Lovforslag, vi faar herop, og ikke have Lov til at give dem en grundig Behandling, eventuelt i Udvalg.

Kragh: Jeg ønsker lige saa lidt som den højtærede Minister at optage en Forhandling om Principperne i Dyrtidslovgivningen, ikke heller om de Resultater, som den nu bestaaende Lovgivning har givet; men jeg kan ikke finde, at den højtærede Minister med de Bemærkninger, han nu fremsatte, i Virkeligheden er kommet videre i sin Bevisførelse for den Paastand, han fremsatte i det andet høje Ting om, at de af ham fremlagte Tal skulde vise, at den nuværende Dyrtidslovs § 2 ikke kan finde Anvendelse i Landkommunerne paa Grund af, at man ikke der faar en tilstrækkelig stor Statsrefusion. Ministeren gentog sin Paastand i saa Henseende, men Gentagelse indeholder i Virkeligheden intet Bevis. Jeg beder den højtærede Minister spørge forvisset om, at det hverken er Spørgsmaalet om administrative Vanskeligheder ved Forvaltningen af den nuværende § 2, saaledes som Forvaltningen er tilladt i Henhold til den højtærede Ministers Overenskomst med Rigsdagen, da

denne Lov blev givet, ej heller dette, at man ikke faar en tilstrækkelig stor Statsrefusion, der gør, at man i forholdsvis ringe Grad, navnlig i de jyske Landkommuner, anvender § 2. Nej, jeg skal sige den højtærede Minister, hvad det er: det er en i den danske Landbostands mere velstillede Del indgroet Uvillie imod at modtage offentlig Støtte til at slippe igennem disse Tidens Vanskelighed; det er den, der gør, at man ikke ønsker at anvende § 2. Det er ud fra den Opfattelse, som jeg ganske deler, at lige saa lidt som nogen i dette Samfund bør lide Nød, naar man er i Stand til at komme ham til Hjælp, lige saa lidt bør Samfundet hjælpe til, at der ved egne Kræfter kan komme igennem Dyrtiden, skal komme over den paa en lettere Maade, end det ellers vilde være muligt. Det er Sagen, og jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at den højtærede Minister kan søge at gennemføre en hvilken som helst Form for § 2, han vil, han vil ikke faa de Principper, som i den er nedlagte, til at blive de normgivende for Foranstaltninger til Imødegaaelse af Dyrtidens Virkninger ude i den danske Landbostand.

Om Boligkommissionsspørgsmaalet skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. Det, den højtærede Minister ønskede, da han fremsatte sit Lovforslag, var faktisk at faa en Boligkommission nedsat, som var af en helt anden Karakter end den, Rigsdagen gav sin Billigelse ved det Lovforslag, som vi vedtog i 1916, idet det, som den højtærede Minister ønskede, var en permanent Kommission, der kunde sidde til Tidernes Ende, om det i øvrigt maatte findes at være ønskeligt. Men en saadan Kommission har Rigsdagen ingen Sinde givet Billigelse til, og Spørgsmaalet om, hvilken Sammensætning en saadan Kommission skulde have, hvilke Faktorer der skulde have Indflydelse i den, den Sagkundskab, der skulde være repræsenteret, har aldeles ikke været behandlet her paa Rigsdagen. Det, vi beskæftigede os med, da Loven blev givet, var en Kommission, som skulde sidde til Udgangen af 1917, som indenfor de første Maaneder af sin Levetid skulde beskæftige sig med de Opgaver, der havde umiddelbar Tilknytning til Boligvanskelighederne for Øjeblikket, og som i Løbet af Aaret 1917 skulde beskæftige sig med Opgaver af videregaaende Karakter; men efter at Kommissionen nu har optaget indenfor Rammen af sine Overvejelser Spørgsmaal af en uhyre vidtrækkende Karakter, Spørgsmaal, som ingen